

O RODIČÍCH

Režijní explikace filmu

Román O rodičích a dětech je zajímavý svou svou jednoduchostí a prostotou.

Na první pohled banální situace: Syn jde na procházku se svým otcem...

Synovi je však přes čtyřicet, je grafik na voné noze (David Novotný).

Žije s Martou, které je 26 let (Mariana Kroftová). Dokončila studia na filosofii linguistiku a pracuje doma na grantech.

Otcí je přes sedmdesát (Josef Somr). Je bývalý vědec-biolog. Klasický intelektuál v tom dobrém slova smyslu.

Jediné, co tyto dva muže zdanlivě spojuje je to, že se jdou jednou za měsíc spolu projít. Nicméně je spojuje čtyřicet let společného života.

V brilantně vedeném dialogu se před námi odkrývají dějiny dvacátého století a všechny absurdity s ním spojené.

Odkrývají se zde ta nejhlubší místa lidských vztahů. Odkrývají se staré resty, trápení a radosti.

Posléze se na scéně se objeví VNUK (Luboš Kostelný), o kterém SYN 22 let nevěděl. Vnuk je Slovák. Narodil se v Martině, kde SYN sloužil na vojně. Táňa, jeho matka, přišla do jiného stavu, ale nic mu neřekla. Odváží se to až nyní při náhodném setkání v Praze.

VNUK se okamžitě zakonponuje se do příběhu všech tří generací. Které ať dělají vše proto, aby každý žil vlastní život, tak na konci zjišťují, že jsou zpoutáni neviditelným genetickým poutem. Vše se mění jenom po formální stránce. Doba-kulisy, příběhy-postavy. Obsah je však stejný a evoluční síla si stejně dělá co chce.

A též I tak odpovídá OTEC biolog na otázku SYNA v konci filmu:

SYN:

Co je nového?

OTEC:

Prosimtebe, nového není na světě nic už dvě miliardy let, všechno jsou to jenom variace na téma uhlík, vodík, kyslík a dusík...

Ještě nikdy nebyl tak zajímavě popsán vztah otce a syna. Dva dospělí muži, kteří se respektují, nenávidí a milují zároveň.

Nejde o nic vyhroceného ale tak důvěrně známého pro všechny, kteří se dožili toho, aby si ve středním věku mohli popovídat se svým otcem.

Film O rodičích a dětech nabízí tuto výjimečnou situaci zachytit. Je plná humoru, citu, emocí a melancholie. Naskýtá se možnost vytvořit nový filmový jazyk a s ním odvyprávět téma, které je srozumitelné všem lidem na této planetě. Je až s podivem, že ještě nebylo ve filmu takto prosté téma zpracováno.

Otec, který má jednou do týdne přednášku v zoologické zahradě, se zde jednou za měsíc potkává se synem jako už tradičně v pavilonu tučňáků a vyrážejí na procházku. Na začátku filmu v rámci filmových titulků se objeví ve skle akvária zamyšlená tvář SYNA. Během chvilky čekání na otce mu proběhne děj, který se odehrál během jejich poslední procházky.

Trasa je vždy přibližně stejná. Procházejí Stromovkou, Letnou a Bubeneč dojdou do Dejvic, kde se rozejdou. Různá známá a neznámá zákoutí procházky, prostředí a situace, evokují mnoho asociací, vzpomínek a zamyšlení.

Vracíme se do let šedesátých, posléze se přehoupneme do temných sedmdesátých a podivně hybridních let osmdesátých. Současnost se prolíná s budoucností.

Prolíná se též paralelním příběhem Marty a Vnuka. Někdy dojde k protnutí všech rovin najednou.

Divák nebude nikdy vědět přesné místo, kdy se příběh dostane do vzpomínky a kdy se

ze vzpomínky vrátíme.
Zvyšuje to napětí a udržuje divákovu pozornost.

Osudy dvou hlavních hrdinů se střetávají, prolínají a okamžitě, odstředivou silou vzdalují. Chvilí jsou přátelé, chvíli jsou otec a syn a chvíli naprosto dva cizí lidé. Důležité však je, že se mají rádi a svým způsobem nemohou bez se žít.

Jenom sledovat tento zajímavý, a v českém filmu vzácný, dialog je nesmírným dobrodružstvím. Divák by neměl být ani chvíli v klidu. Situace se dramaticky mění. Jazyk je neuvěřitelně zajímavý.
Film by mohl být prostým, ale zajímavým ponorem do tří generací, které prožily dvacáté století a stojí na prahu století nového.

Ještě nikdy nebyla zaznamenána taková krystalická podoba vztahu v tak zajímavé a prosté formě. Nicméně je tato forma nenápadně doplněna spoustou triků jako například omlazení OTCE o čtyřicet let, které diváka udrží v pozornosti během celého filmu.

Nám známí herci(Stivínová, Vlasáková,Lábus) stárnou a mládnou před očima, což umožňují nové technologie.

Vše je nenásilné, přirozené I když si na konci uvědomíme, že jsme se pohybovali v mnoha časových rovinách a přesto v jednom plynulém dialogu.

Film je připraven na širokouhlý formát cinemascope. Již to samo o sobě je výrazný filmový a divácky vděčný prvek.

Jsem přesvědčen, že by mohl vzniknout film, který by měl své široké publikum. Je tu možnost vytvořit zcela něco unikátního, tím spíš, že se s touto situací již mnoho z nás čtyřicátníků potkalo a je nám důvěrně známá

Naskýtá se zde možnost vytvořit nový filmový styl vyprávění a velký prostor pro experiment.

25.6.2006

Vladimír Michálek